

Filip Musiał

Julian Polan-Haraschin (1912-1984), sędzia WSR w Krakowie

Julian Polan-Haraschin (właśc. Haraschin) urodził się 1 kwietnia 1912 r. w Krakowie w rodzinie nauczycielskiej jako syn Karola Haraschina i Domiceli z Parczyńskich. Ukończył szkołę powszechną i gimnazjum w Krakowie oraz Wydział Prawa UJ, gdzie uzyskał tytuł magistra w 1936 r. Od września 1935 do grudnia 1936 r. pracował w Biurze Inżynierskim w Krakowie, a następnie w Dyrekcji Okręgowej Poczty i Telegrafów w Krakowie, najpierw jako praktykant, a później referendarz (7 października 1937 – 31 sierpnia 1939). W kampanii wrześniowej 1939 r. mianowany – jako urzędnik cywilny – komendantem poczty polowej nr 66 przy Kwaterze Głównej Obszaru Warownego Śląsk (nosząc umundurowanie podobne do wojskowego, przeszył z ramienia na patki srebrne kwadraciki oznaczające jego stopień służbowy, co imitowało dystynkcje kapitana).

7 września 1939 r. został pojmany przez Niemców w Skarbmierzu, zdołał jednak zbiec. Dotarł do Wiślicy, gdzie przydzielono go do Kolumny Samochodowej nr 53 przy 23. DP, w której pełnił funkcję oficera łącznikowego. Ranny w nogę w bitwie pod Zwierzyniecem k. Zamościa 15 września, 21 września pod Tomaszowem Lubelskim dostał się do niewoli niemieckiej. Uznany za oficera, przebywał w obozach: Brunswick – Oflag XI B oraz Woldenberg – Oflag II C. Ostatecznie dzięki staraniom swego ojca 15 sierpnia 1940 r. jako cywil został zwolniony i wrócił do Krakowa.

W latach 1940–1945 pracował jako urzędnik kontraktowy kolejno w Biurze Budowy Telefonów i Biurze Transportu Dyrekcji Monopoli w Krakowie. W czasie pracy w Dyrekcji Monopoli dwukrotnie aresztowany przez gestapo: po raz pierwszy 15 marca 1943 r. – zwolniony 25 marca, po raz drugi 27 marca – znów zwolniony; w lipcu 1943 r. z wolnej stopy odpowiadał przed Sondergericht (sądem specjalnym) „za działalność na szkodę państwa niemieckiego”. Oskarżono go o nielegalne wystawianie nakazów transportu dla samochodów ciężarowych. Dzięki pomocy dyrektora Dyrekcji Monopoli – Austriaka Tauscha, z którym łączyły go zależności handlowe – nie został uznany za winnego i powrócił do pracy w krakowskich monopolach. W 1945 r. był radcą w Dyrekcji Okręgowej Poczty i Telefonów w Krakowie. W późniejszych latach na podstawie sfałszowanych dokumentów przypisywał

sobie działalność w AK w latach 1940–1945, w której miał pełnić funkcję adiutanta „Oriona”, dowódcy 16. PP w 6. DP AK Grupy Operacyjnej „Śląsk Cieszyński”.

Zmobilizowany do LWP 7 grudnia 1945 r., skierowany został do wojskowego wymiaru sprawiedliwości. Uchwałą Krajowej Rady Narodowej z 20 grudnia 1945 r. zatwierdzono mu stopień kapitana, którego nigdy wcześniej nie posiadał. Początkowo przydzielony jako sędzia do Wojskowego Sądu Okręgowego nr V w Krakowie, a od 1 kwietnia 1946 r. do Wojskowego Sądu Rejonowego w Krakowie. Od 20 września 1946 r. (formalnie mianowany 4 listopada 1946) do 2 marca 1951 r. sprawował funkcję zastępcy szefa WSR w Krakowie, ponosząc współodpowiedzialność za politykę pełnej dyspozycyjności sądu wobec nakazów partii komunistycznej. W tym okresie był uważany za jednego z najbardziej serwilistycznych sędziów. Jako zastępca szefa sądu prowadził najważniejsze sprawy polityczne – wydał sześćdziesiąt wyroków śmierci. Działacze niepodległościowi nadali mu miano „Krwawy Julek”.

We wrześniu 1946 r. zmienił nazwisko na Polan-Haraschin. Od 7 sierpnia 1947 do 16 września 1947 r. (w czasie procesu przeciwko II Zarządowi Głównemu Zrzeszenia „Wolność i Niezawisłość”) pełnił obowiązki szefa WSR w Krakowie. 25 lutego 1950 r. doktoryzował się na Wydziale Prawa UJ. W latach 1948–1950 uczęszczał na kursy filozofii i ekonomii marksistowskiej przy Departamencie Służby Sprawiedliwości Ministerstwa Obrony Narodowej i zdał egzaminy uprawniające do wykładania historii ruchu robotniczego. Prowadził zarazem wykłady z historii ruchu robotniczego dla Korpusu Oficerów Wojskowych Organów Sprawiedliwości. W lipcu i grudniu 1950 r. pełnił funkcję sędziego-sprawozdawcy w Najwyższym Sądzie Wojskowym.

Już w 1948 r. w Okręgowym Zarządzie Informacji nr V w Krakowie określono go jako „element przypadkowy, obcy klasowo, do chwili obecnej rozporządzający nieruchomościami w postaci części domów czynszowych i udziału w sklepie”, dodając do tej charakterystyki: „jeżeli chodzi o jego pracę, wywiązuje się z niej dostatecznie. Wypowiedzi jego noszą charakter pozytywny. Element karierowiczowski, zdeklarowany. W żadnym wypadku nie może pozostać w WP”. W grudniu 1948 r. Oskar Karliner – wówczas wiceprezes i I zastępca prezesa NSW – w porozumieniu z kierownikiem Sekcji I OZI nr V mjr. Józefem Mikołajczykiem uznał, że Polana-Haraschina należy usunąć z wojska. Jednocześnie postanowił powstrzymać się od demobilizacji na pół roku w związku z brakami kadrowymi, które uniemożliwiały zastąpienie go. Decyzję o zaniechaniu natychmiastowego usunięcia go z wojska szef OZI nr V ppłk Wincenty Klupiński uzasadniał przed szefem Oddziału II Głównego Zarządu Informacji płk. Ignacym Krzemieniem tym, że w ostatnich miesiącach „materiały kompromitujące nie napłynęły. W jego wyrokowaniu można było zauważyć zrozumienie obecnej zaostrzonej walki klasowej. Wyrokował bardzo surowo – tak iż niejednokrotnie wyroki jego były uchylane przez Sąd Najwyższy, jako za surowe”. Ostatecznie demobilizację odroczonego na ponad dwa lata.

W latach 1947–1951 był obserwowany przez Okręgowy Zarząd Informacji nr V w Krakowie początkowo w związku z łapownictwem, bezprawnym nadawaniem sobie i znajomym orderów i odznaczeń; oskarżano go także o wyszydzenie komunistycznych dygnitarzy, a następnie kontakty z płk. Maksymilianem Chojeckim, zwią-

zanym ze „sprawą tatarską”. W listopadzie 1948 r. został wykluczony z PPR, jako powód podano: szaber, osiąganie korzyści osobistych, obcowanie z osobnikami klasowo obcymi, oportunizm religijny, styl życia. Po tym fakcie publicznie – w obecności niektórych oficerów WSR i WPR w Krakowie – szydził z portretów dygnitarzy partyjnych i marksizmu. Informacje dotyczące jego wypowiedzi wykorzystano jako materiały kompromitujące, na podstawie których zastępca szefa OZI nr V mjr Józef Mikołajczyk przeprowadził z Polanem-Haraschinem w październiku 1949 r. rozmowę. Jej celem było „zbadać możliwości werbunku” Polana-Haraschina jako TI (tajnego informatora) i powierzenie mu rozpracowania sędziego WSR w Krakowie Stanisława Hollitschera.

Jak pisał Mikołajczyk, po tym gdy sprowadził temat rozmowy na czujność partyjną, Polan-Haraschin zaręczył, że jest „gorącym wyznawcą idei socjalizmu – prosiłem go jako patriotę o wykazanie się czujnością przez wnikliwą charakterystykę składu osobowego Sądu Rejonowego. Pragnąc zapewnić sobie całkowitą tajemnicę rozmowy, zmusiłem moralnie „H” do napisania tego, co powiedział [...]. Napisał trzy meldunki, w tym jeden wartościowy, na mjr Hollitschera [...]. Po napisaniu prosił o zachowanie tajemnicy z rozmowy oraz prosił, aby w miarę możliwości dodatkowo charakteryzować go przed partią. Kończąc notatkę, zastępca szefa OZI nr V zapisał: Wniosek: Ppłk Haraschin jest moralną prostytutką. Widzi w swojej obecnej sytuacji dużą zależność od organów Informacji. Współpracować z nim trzeba na razie oficjalnie, nie werbując go. Zmusić do pisania materiałów, nie dając konkretnego zadania”.

Pozyskiwano od niego „doniesienia obywatelskie”, nie formalizując współpracy – ostatnie złożył już po zwolnieniu z wojska w sierpniu 1951 r. Na początku 1951 r. nasilono obserwację Polana-Haraschina w związku z materiałami świadczącymi o opowiadaniu przez Polana-Haraschina dowcipów politycznych i „obojętności” w stosunku do ustroju Polski „ludowej”. Funkcjonariusz Sekcji I OZI nr V por. Chmielarz 1 lutego 1951 r. „założył” na niego „akta rozpracowania pojedynczego” (ARP). Powodem było „ustalenie” podejrzanej przeszłości Polana-Haraschina z okresu okupacji oraz fakt, że „obecnie będąc w odr[odzonym] WP, prowadzi wrogą i zdradziecką propagandę skierowaną przeciwko Polsce Ludowej i Związkowi Radzieckiemu oraz utrzymuje kontakty z osobami wrogo ustosunkowanymi i będącymi w rozpracowaniach. Czynił starania na wyjazd do USA z zamiarem tam pozostania”. Rozpracowaniu, którego „zabarwienie” określono jako „zdrada Ojczyzny”, nadano kryptonim „Dyplomata”. Demobilizacja Polana-Haraschina 2 marca 1951 r. przerwała rozpracowanie, a akta przesłano do GZI w celu przekazania przez MBP do WUBP w Krakowie.

Po odejściu z sądu podjął wykłady prawa karnego w WUBP w Krakowie i wszedł do komisji egzaminacyjnej dla funkcjonariuszy tego urzędu. Od 15 marca 1951 r. do 3 kwietnia 1959 r. był wpisany na listę adwokatów Wojewódzkiej Izby Adwokackiej w Krakowie. Nie wykonywał jednak zawodu adwokata, pracując jako radca prawny w Zakładach Gazownictwa Okręgu Krakowskiego (od 15 marca 1951 r.). Jednocześnie od 1 lutego 1951 do 28 lutego 1952 r. prowadził wykłady zleczone z zakresu wojskowego prawa karnego w Katedrze Postępowania Karnego Wydziału Prawa UJ. Od 1 marca 1952 r. pracownik etatowy tej katedry: starszy asystent (do 31 grudnia 1952), adiunkt (1 stycznia 1953 – 31 lipca 1954), kontraktowy samodzielny pracownik nauki (1–31

Biogramy

sierpnia 1954), zastępca profesora (1 września 1954 – 31 sierpnia 1961), st. wykładowca (1 września 1961 – 30 września 1962 – formalnie, gdyż od 15 czerwca znajdował się w areszcie). Od 1 stycznia 1955 do 30 września 1962 r. kierownik Studium Zaocznego na Wydziale Prawa UJ. W 1958 r. powrócił do służby w LWP na stanowisko zastępcy szefa Wojskowego Sądu Garnizonowego w Krakowie. 15 czerwca 1962 r. został aresztowany przez funkcjonariuszy Wydziału III SB w Krakowie i przekazany do dyspozycji Departamentu III i Biura Śledczego MSW.

Aresztowanie było konsekwencją kilkuletniego rozpracowania prowadzonego przez Sekcję IV Wydziału III WUdsBP (później pionu SB KW MO w Krakowie). W lutym 1956 r. na Polana-Haraschina „założono” „sprawę ewidencyjno-obszerną”, jako na „oficera ZWZ-AK sympatyzującego po wyzwoleniu z WiN”. Charakter sprawy wiązał się zapewne z faktem, że na przełomie 1951 i 1952 r. próbował wciągnąć go do WiN płk. Władysław Moykowski (nieświadomie uczestniczący w prowokacyjnej grze „Cezary”). Jednak Polan-Haraschin uchylił się od kontaktów z wysłannikiem Moykowskiego. Już jednak w grudniu tego roku uznano, że posiadane materiały pochodzą głównie z 1950 r., kiedy można było na ich podstawie wytoczyć sprawę o „szepitaną propagandę” – co nie było już możliwe w 1956 r. Dlatego postanowiono przekazać sprawę do archiwum.

Równolegle jednak rozpracowanie Polana-Haraschina prowadzono na szczeblu centralnym. W maju 1958 r. streszczono posiadane w Warszawie materiały. Podkreślono, że informacje o działalności w AK i pomocy żołnierzom AL są spreparowane przez Polana-Haraschina i osoby powiązane z nim różnymi niemi zależnościami (w tym także szantażowane). Zebrano materiał o interesach prowadzonych przez Polana-Haraschina w czasie okupacji z dyrektorem Monopoli Spirytusowych w Krakowie Tauschem oraz Zdzisławem Banke i Władysławem Hussakowskim. Jednocześnie wskazywano na przypadki brania przez niego łapówek w zamian za wystawianie dyplomów ukończenia zaocznych studiów prawniczych na UJ.

Ostatecznie działania związane z Polanem-Haraschinem realizował Wydział III z pomocą funkcjonariuszy Wydziału II SB w Krakowie pod osobistym kierownictwem Stanisława Wałacha. Oskarżono go o łapownictwo, fałszowanie wyników egzaminów i sprzedawanie dyplomów. 2 listopada 1963 r. na mocy wyroku Sądu Powiatowego dla miasta Warszawy został skazany na 9 lat więzienia i 35 tys. złotych grzywny oraz degradację do stopnia szeregowego. Karę odbywał w więzieniu w Sztumie. Od 1965 lub 1966 r. pod pseudonimem „Leon” był agentem celnym Biura Śledczego MSW – zdaniem Stanisława Morawskiego, dyrektora Departamentu IV MSW – „za okres ten przekazał szereg interesujących, wartościowych informacji”.

W zamian za ułatwienie wcześniejszego zwolnienia z więzienia zobowiązał się do współpracy z SB. Do kontynuacji współpracy przekonał go Konrad Straszewski – naczelnik Wydziału I Departamentu IV MSW (Polan-Haraschin znał go pod nazwiskiem Karol Strzałkowski). Warunkowo zwolniony z więzienia w grudniu 1968 r., Polan-Haraschin skontaktował się ze Straszewskim 21 stycznia 1969 r. Początkowo pozostawał „na kontakcie” Bogdana Karlickiego z Departamentu IV MSW (znany Polanowi-Haraschinowi pod nazwiskiem Bogdan Kornikowski) i posługiwał się nadal pseudonimem „Leon”. 12 sierpnia 1971 r. został przekazany do

Wydziału IV SB KW MO w Krakowie (później WUSW Kraków), zmienił jednocześnie pseudonim na „Zbyszek”, zastąpiony następnie na przełomie maja i czerwca 1977 r. pseudonimem „Karol”.

Początkowo pozostawał „na kontakcie” Władysława Żyły (znany Polanowi-Haraschinowi jako Władysław Królikowski) – naczelnika Wydziału IV (do 22 grudnia 1972), następnie Stanisława Wałacha – I zastępcy komendanta wojewódzkiego MO ds. SB (do 14 września 1974), ponownie Władysława Żyły i wreszcie Józefa Biela – zastępcy szefa WUSW w Krakowie. Wykorzystywano go do rozpracowania krakowskiego Kościoła katolickiego, ze szczególnym uwzględnieniem kurii i Wyższego Seminarium Duchownego (m.in.: ks. Andrzeja Deskura, ks. Franciszka Macharskiego, o. Wojciecha Rostworowskiego – imię zakonne Piotr, kard. Karola Wojtyły, o. Wojciecha Zmarza), jak również środowiska uniwersyteckiego i intelektualistów krakowskich (m.in.: Michała Chorośnickiego, dr. Mieczysława Dąbrowskiego, Tomasza Gizbert-Studnickiego, dr. Zdzisława Grelowskiego, Mieczysława Habichta, dr. Zygmunta Hanickiego, adw. Julii Kąckiej, Henryka Kułakowskiego, prof. Stefana Langroda, Jacka Macharskiego, adw. Władysława Macharskiego, Aleksandra Peczenika, adw. Maksymiliana Przybylskiego, Pawła Roliana, adw. Andrzeja Rozmarynowicza, Jana Woleńskiego). W późniejszych latach kierowano go także do rozpracowania środowiska polskich księży w Watykanie oraz Jana Pawła II (np. akcja „Lato ‘79”). Jednocześnie od 1977 r. był wykorzystywany przez Departament I do inwigilacji środowiska Radia Wolna Europa (m.in. Aleksandra Menharda). Pobierał wynagrodzenie za współpracę z SB w wysokości od 1000 do 5000 zł za kwartał. Refundowano mu również część kosztów wyjazdów zagranicznych i przyznawano na nie diety.

W listopadzie 1972 r. Stanisław Wałach ocenił donosy Polana-Haraschina dotyczące krakowskiego Kościoła jako wartościowe, podkreślając: „w związku z tym mamy wyprzedzające informacje o zamiarach i podejmowanej działalności antysocjalistycznej przez część hierarchii Kościoła katolickiego w Polsce. Wykorzystywane są one do ocen i informacji opracowywanych przez Dep[artament] IV MSW dla najwyższych władz partii i rządu, a ponadto stanowią podstawę do specjalnych przedsięwzięć dezintegracyjnych prowadzonych przez kierownictwo Wydz[iału] IV pod nadzorem Dep[artamentu] IV MSW w odniesieniu do kurii krakowskiej”. 2 kwietnia 1976 r. zapisano, że TW „Zbyszek” „jest jednostką wartościową, sprawdzoną, rzetelnie podchodzącą do współpracy z naszymi organami, posiadającą duże możliwości uzyskiwania interesujących nas materiałów. Spotkania odbywają się w l[okalu] k[ontakto- wym] krypt. „Krowodrza”. TW jest systematycznie wynagradzany. Także 29 maja 1981 r. zastępca komendanta wojewódzkiego ds. SB w Krakowie Wiesław Działowski zapisał: „TW ps. »Karol« jest w pełni dyspozycyjną jednostką, przekazującą informacje przedstawiające szczególną wartość operacyjną”.

W latach 1945–1947 Polan-Haraschin należał do Stronnictwa Demokratycznego, w którym był egzaminatorem szkolenia ideologicznego. Od 1947 r. członek PPR, wykluczony w 1948 r., następnie członek PZPR. Od 1946 r. w Zarządzie Okręgu Związku Uczestników Walki o Niepodległość i Demokrację, później ZBoWiD. Od 1 marca 1952 r. członek Związku Zawodowego Nauczycielstwa Pol-

Biogramy

skiego przy UJ. Od czerwca 1946 r. należał do Towarzystwa Przyjaźni Polsko-Radzieckiej, w ramach którego założył Koło Oficerów. Od czerwca 1946 r. należał do Związku Prawników Demokratów, przekształconego następnie w Związek Prawników Polskich – był członkiem Zarządu Okręgowego.

W uznaniu zasług położonych w utrwalaniu władzy ludowej w lipcu 1951 r. otrzymał dyplom i tytuł Przewodnika Pracy Zawodowej i Społecznej. Odznaczony przez władze komunistyczne Krzyżem Grunwaldu III kl., Krzyżem Walecznych, Krzyżem Partyzanckim, czterema Krzyżami Zasługi, Śląskim Krzyżem Powstańczym oraz licznymi medalami polskimi i sowieckimi. Część orderów i odznaczeń uzyskał dzięki znajomości z marszałkiem Michałem Rola-Żymierskim, który w dwudziestolecie międzywojennym był uczniem Karola Haraschina – ojca Juliana. Przypisywał sobie także posiadanie Orderu Virtuti Militari V kl. Zmarł w Krakowie 9 lipca 1984 r.

Był dwukrotnie żonaty. Pierwszy związek małżeński zawarł z Marią Kurkiewicz 7 września 1940 r. Rozwiódł się w 1956 r., a następnie ożenił z Janiną Macharską. Miał dwójkę dzieci. W czasie pracy agenturalnej bezwzględnie wykorzystywał zaufanie najbliższych osób.

Awanse: major – 9 maja 1946 r., podpułkownik – 17 grudnia 1946 r., pułkownik 1960 r.

Jako sędzia WSR w Krakowie skazał na śmierć co najmniej sześćdziesiąt osób. Będąc zastępcą szefa sądu, przewodniczył w najważniejszych rozprawach politycznych, wydając wyroki śmierci m.in. na:

– Henryka Adamusa – działacza organizacji „Armia Podziemna” (skazany 22 stycznia 1951, stracony 6 marca 1951 r.);

– Stefana Babiucha – członka Ligi Walki z Bolszewizmem podporządkowanej Okręgowi Kraków NOW (skazany 3 lutego 1947 r.);

– Juliana Cichonia – członka oddziału Mieczysława Cielochy „Sprytnego”, utrzymującego kontakty z Inspektorem Tarnowskim WiN (skazany 15 stycznia 1947 r.);

– Mariana Cichonia – członka oddziału Mieczysława Cielochy „Sprytnego”, utrzymującego kontakty z Inspektorem Tarnowskim WiN (skazany 15 stycznia 1947 r.);

– Bronisława Cielochę – członka oddziału Mieczysława Cielochy „Sprytnego”, utrzymującego kontakty z Inspektorem Tarnowskim WiN (skazany 15 stycznia 1947, stracony 7 lutego 1947 r.);

– Mieczysława Cielochę – dowódcę oddziału utrzymującego kontakty z Inspektorem Tarnowskim WiN (skazany 15 stycznia 1947 r., stracony 7 lutego 1947 r.);

– Kazimierza Curyłę – partyzanta oddziału poakowskiego dowodzonego przez Władysława Pudełka „Zbroję”, a później Józefa Jachimka „Stalina” (skazany 27 lutego 1948, stracony 10 marca 1948 r.);

– Włodzimierza Dobiję – żołnierza NSZ, dowódcę oddziału „Narodowy Związek Walki” (skazany 7 lutego 1948 r.);

– Władysława Galosa – członka Ligi Walki z Bolszewizmem podporządkowanej Okręgowi Kraków NOW (skazany 3 lutego 1947 r.);

– Władysława Gasa – partyzanta oddziału dowodzonego przez Henryka Srogo „Zamka” (skazany 19 sierpnia 1946 r.);

- Józefa Jarosza – członka oddziału Mieczysława Cielochy „Sprytnego”, utrzymującego kontakty z Inspektorem Tarnowskim WiN (skazany 15 stycznia 1947 r.);
- Stanisława Kiełbasę – członka oddziału Mieczysława Cielochy „Sprytnego”, utrzymującego kontakty z Inspektorem Tarnowskim WiN (skazany 15 stycznia 1947 r.);
- Tadeusza Kusiona – dowódcę oddziału „Armii Wyzwolenia” podporządkowanego Inspektoratowi Tarnowskiemu WiN (skazany 16 stycznia 1947 r.);
- Zdzisława Łupkę – działacza organizacji „Armia Podziemna” (skazany 22 stycznia 1951, stracony 6 marca 1951 r.);
- Józefa Patera – partyzanta oddziału dowodzonego przez Władysława Pilcha „Szarego” (skazany 15 grudnia 1947, stracony 13 stycznia 1948 r.);
- Władysława Pilcha – żołnierza oddziału NOW dowodzonego przez Władysława Zagaję „Kolca” oraz dowódcę oddziału (skazany 15 grudnia 1947, stracony 13 stycznia 1948 r.);
- Tadeusza Podsiadłę – działacza organizacji „Armia Podziemna” (skazany 22 stycznia 1951, stracony 6 marca 1951 r.);
- Stanisława Ptaka – dowódcę Ligi Walki z Bolszewizmem podporządkowanej Okręgowi Kraków NOW (skazany 3 lutego 1947 r.);
- Stanisława Samborskiego – partyzanta oddziału „Wiarusy” (skazany 13 kwietnia 1949, stracony 15 lipca 1949 r.);
- Jana Sitkę – członka oddziału Mieczysława Cielochy „Sprytnego”, utrzymującego kontakty z Inspektorem Tarnowskim WiN (skazany 15 stycznia 1947 r.);
- Wincentego Sobolewskiego – partyzanta 1. kompanii zgrupowania partyzanczego „Błyskawica” dowodzonego przez Józefa Kurasia „Ognia” (skazany 11 sierpnia 1947, stracony 23 sierpnia 1947 r.);
- Henryka Sroge – dowódcę oddziału „Zamek” (skazany 19 sierpnia 1946, stracony 29 sierpnia 1946 r.);
- Jana Sroge – partyzanta oddziału dowodzonego przez Henryka Sroge „Zamek” (skazany 19 sierpnia 1946, stracony 29 sierpnia 1946 r.);
- Adama Stogę – partyzanta oddziału dowodzonego przez Władysława Pilcha „Szarego” (skazany 15 grudnia 1947, stracony 13 stycznia 1948 r.);
- Władysława Suchonia – żołnierza NSZ, oddziału dowodzonego przez Antoniego Bieguna „Sztubaka” (skazany 14 listopada 1946, stracony 26 listopada 1946 r.);
- Edwarda Surówkę – członka Ligi Walki z Bolszewizmem podporządkowanej Okręgowi Kraków NOW (skazany 3 lutego 1947 r.);
- Stanisława Szurę – członka Ligi Walki z Bolszewizmem podporządkowanej Okręgowi Kraków NOW (skazany 3 lutego 1947 r.);
- Ludwika Tatarucha – członka Ligi Walki z Bolszewizmem podporządkowanej Okręgowi Kraków NOW (skazany 3 lutego 1947 r.);
- Jerzego Wacyka – członka Ligi Walki z Bolszewizmem podporządkowanej Okręgowi Kraków NOW (skazany 3 lutego 1947 r.);
- Eugeniusza Wanata – partyzanta oddziału „Narodowy Związek Walki” (skazany 7 lutego 1948 r.);

Biogramy

– Władysława Zauchę – członka oddziału Mieczysława Cielochy „Sprytnego”, utrzymującego kontakty z Inspektorem Tarnowskim WiN (skazany 15 stycznia 1947 r.).

Źródła: Archiwum UJ, sygn. S III, Akta osobowe J. Polan-Haraschina; Archiwum Wojsk Lądowych, WSR Kraków, Akta administracyjne, t. 4, Rozkazy wewnętrzne 1946, 1 IV 1946 – 31 XII 1946; *ibidem*, t. 5, Rozkazy WSR Kraków, 4 I 1947 – 30 XII 1947; *ibidem*, t. 1, Sprawy różne sądu, 29 VIII 1947 – 31 XII 1947; AIPN, 0192/590, Akta sprawy krypt. „Cezary”, t. 15, Rozpracowanie krypt. „Zakład”; AIPN Kr, 009/9975, Teczka personalna i teczki pracy TW „Karol”, t. 1–12; *ibidem*, 0114/4, Akta kontrolno-śledcze przeciwko J. Polanowi-Haraschinowi, t. 1–6; Okręgowa Rada Adwokacka w Krakowie, Teczka akt personalnych J. Polana-Haraschina; K. Brodacki, *Bzdura trwa*, „Tygodnik Solidarność” 2000, nr 11; *idem*, *Krwawy Julek*, „Tygodnik Solidarność” 1999, nr 25; W. Frazik, *Rozbicie II Zarządu Głównego WiN*, „Zeszyty Historyczne WiN-u” 2002, nr 18, s. 139, przyp. 73; S. Grzybowski, *Wspomnienia, Zakamycze* 1999, s. 738–746; *Historia Haraschina*, „Kultura” Paryż 1996, nr 1/2(219/220), s. 137–149; F. Musiał, *Wojskowy Sąd Rejonowy w Krakowie (1946–1955). Organizacja, funkcjonowanie, wyroki śmierci*, „Zeszyty Historyczne WiN-u” 2002, nr 17, s. 49–108 (tu pełna lista skazanych na śmierć przez J. Polana-Haraschina); J. Poksiński, „*My, sędziowie, nie od Boga...*”. *Z dziejów Sądownictwa Wojskowego PRL 1944–1956. Materiały i dokumenty*, Warszawa 1996, s. 226, przyp. 267; *idem*, *Victis Honos. „Spisek w wojsku”*, Warszawa 1994, s. 23, 140; K. Szwagrzyk, *Sędziowie w procesie krakowskim*, „Zeszyty Historyczne WiN-u” 2002, nr 18, s. 212, przyp. 2; „*Wielkie procesy pokazowe w Krakowie*”. *Wystawa*, oprac. W. Frazik, T. Gašiorowski, F. Musiał, Z. Zblewski, Kraków 2003; A. Zagórski, *Haraschin (Polan-Haraschin) Julian [w:] Zrzeszenie „Wolność i Niezawisłość” w dokumentach*, t. 6, cz. 2, Wrocław 2000, s. 216–218.